

Η ΧΑΪΔΗ.

*Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.**(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)*

Ἡ μικρὰ Κλάρὰ συνείθιζε νὰ ἀναπαύεται ὀλίγον μετὰ τὸ μεσημέρι, ἡ δὲ Χαΐδη ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν καιρὸν τῆς ὅπως ἡ κ. Λουκία τῆς εἶχεν εἰπεῖ.

Οὕτω λοιπὸν εὐθὺς ἀφοῦ ἡ κ. Κλάρὰ ἐγύρισεν ἐπὶ τῆς πολυθρόνας τῆς νὰ ἀναπαυθῇ, ἡ δὲ κ. Λουκία, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἡ Χαΐδη εὐρέθη ἐλευθέρᾳ νὰ κάμνῃ ὅ,τι ᾔθελε: Ἐχάρη δὲ διὰ τοῦτο, διότι εἶχε βάλει κάτι τι εἰς τὸν νοῦν τῆς, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ πραγματοποιήσῃ, εὐθὺς ἀφοῦ τῆς ἐδίδετο ἡ κατάλληλος εὐκαιρία.

Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἐχρειάζετο βοήθειαν. Ὅθεν ἐστάθη εἰς τὸν διάδρομον, ἔμπροσθεν τῆς εισόδου εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἤλπιζε μετ' ὀλίγον νὰ ἀπαντήσῃ τὸ ζητούμενον πρόσωπον.

Δὲν παρήλθον ὀλίγαι στιγμαὶ καὶ ἐφάνη ἡ μορφή τοῦ Σεβαστιανοῦ, ὅστις ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του δίσκον περιέχοντα τὰ ἀργυρὰ κουτάλια καὶ περούνια, τὰ ὁποῖα εἶχε καθαρῖσει εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ τὰ ἀποθέσῃ εἰς τὴν θέσιν των, εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ Χαΐδη ἵστατο περιμένουσα, αὐτὴ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ἡχηρὰν καὶ διακεκριμένην « ἦ σύ, ἦ αὐτός! »

— Ὁ Σεβαστιανὸς ἐξιππάσθη ἐκ τοῦ τόνου καὶ τῶν λόγων τῆς μικρᾶς καὶ μᾶλλον αὐστηρῶς, ἀπεκρίθη, — Δὲν καταλαμβάνω, τί θέλεις νὰ εἴπῃς μὲ αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν! ὠμίλησε καθαρῶτερον. »

— Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἐρωτήσω κάτι τι, — εἶπεν ἡ Χαΐδη, — σὲ βεβαιῶ δέ, ὅτι δὲν εἶναι τι κακόν, ὅθεν μὴ θυμώσης, ὅπως ἔκαμες σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς τὴν τραπεζαρίαν, διότι ἐνόμισεν ὅτι εἶχε θυμώσει κατ' αὐτῆς, ἐπειδὴ ἔχουσε τὴν μελάνην εἰς τὴν καρπέταν.

— Ὅχι, ὄχι! ἀλλὰ διατί εἶπες, Σὺ, ἡ αὐτός; Πρῶτον ἐξήγησέ μου αὐτό. »

— Ἔτσι μοι εἶπεν ἡ κ. Λουκία νὰ λέγω πάντοτε, ὅταν ὁμιλῶ εἰς σέ, — εἶπεν ἀφελῶς ἡ Χαΐδη.

Ἡ ἐξήγησις αὐτῇ ἐκίνησε τὸσον τὸν γέλωτα τοῦ Σεβαστιανοῦ, ὥστε ἡ μικρὰ Χαΐδη τὸν ἐκύτταζε μὲ ἐκπληξιν, διότι δὲν ἔβλεπε τίποτε γελοῖον εἰς τοὺς λόγους τῆς. Ὁ Σεβαστιανὸς ὅμως αἰεσίως ἐνόησε τί ἐσήμαινον οἱ λόγοι ἐκεῖνοι, καὶ εἶπεν, « Ἐχει καλῶς, λέγε, τώρα τί θέλεις, δεσποινούλά μου; »

— Ἐν πρώτοις, ἀπεκρίθη ἡ Χαΐδη, δὲν εἰμαι δεσποινούλα.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ κυρία Λουκία μὲ παρήγγειλε οὕτω πως νὰ σὲ ὀνομάζω.

— Ἀλήθεια! ἐξεφώνησεν ἡ Χαΐδη. Λοιπὸν ἄς μὲ ὀνομάζουν οὕτω, ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ κ. Λουκία. — Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔχω τρία ὀνόματα!

— Ἀφες αὐτά, — εἶπεν ὁ Σεβαστιανός, καὶ ἔλα πέ μου — τί εἶχες νὰ μὲ ἐρωτήσης;

— Πῶς ἡμπορεῖ τις νὰ ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα ταῦτα, Σεβαστιανέ;

— Οὕτω πως, εἶπεν ὁ Σεβαστιανός, — ἀνοίξας ἐν τῶν μεγάλων παραθύρων. Ἐνῶ δὲ αὐτὸς τὸ ἤνοιγεν ἡ Χαΐδη ἐκύτταζε μὲ προσοχὴν πῶς τὸ ἔκαμνε. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἤνοιξεν, ἐπῆρεν ἐν κάθισμα, τὸ ἔφερε πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, καὶ εἶπεν εἰς τὴν Χαΐδην, « Ἐλὰ τώρα δεσποινούλά μου, ἀνάβα ἐδῶ ἐπάνω, διὰ νὰ κυττάξῃς ἔξω τὸν κόσμον. »

Ἡ Χαΐδη ὑπήκουσεν, ἀλλὰ μόλις ἐκύτταζε καὶ ἀπεσύρθη μὲ πρόσωπον λυπημένον. « Μόνον λιθόστρωτον καὶ τίποτε ἄλλο! ἐξεφώνησεν. — Ἐὰν κυττάξῃ τις ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη τῆς οἰκίας τί θὰ ἴδῃ, Σεβαστιανέ; — Τὰ αὐτά, εἶπεν ὁ Σεβαστιανός, οἰκίας καὶ δρόμους λιθοστρωμένους. »

— Δὲν ὑπάρχει μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ κάποιος νὰ ἴδῃ μακρὰν εἰς τὴν πεδιάδα καὶ τὰ βουνά;

— Διὰ νὰ ἴδῃ τις αὐτά, τὰ ὁποῖα λέγεις, πρέπει νὰ ἀναβῇ εἰς αὐτὸν τὸν ὑψηλὸν πύργον, ὅπου βλέπεις ἐκεῖ πέρα καὶ τὸν ὁποῖον ἔχουν κτίσει ἐπίτηδες διὰ νὰ ἀνέρχωνται ὅσοι θέλουν νὰ ἴδουν τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν περὶ αὐτῆς ὅσον δύναται νὰ ἴδῃ τις μακρὰν. »

Μόλις ἤκουσε ταῦτα ἡ Χαΐδη καὶ, ὡς ἀστραπή, κατέβη ἀπὸ τὸ κάθισμα, ὅπου εἶχεν ἀναβῇ, ἔτρεξε κάτω εἰς τὴν αὐλήν, καὶ διὰ τῆς ἔξω θύρας ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἀποφασισμένη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ἐξοχὴν. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο καὶ τόσον εὐκόλον, ὅσον ἐνόμιζεν. Ὅταν εἶδε τὸν πύργον ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐνόμισεν, ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλο τι νὰ κάμῃ εἰμὴ νὰ περάσῃ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου διὰ νὰ φθάσῃ εἰς αὐτόν. Ἀφοῦ ἐξῆλθεν ὁμως τῆς οἰκίας, περιεπάτησε κατ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ κυττάζουσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διὰ τὸν πύργον, ἀλλ' ὁ πύργος δὲν ἐφαίνετο πούθενά. Ἐστάθη εἰς μίαν γωνίαν, ἐστράφη εἰς τὴν ἄλλην ὁδόν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ πύργος δὲν ἐφαίνετο.

Ἦθελε νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς διαβάτας, ἀλλ' ὅλοι τῆς ἐφαίνοντο, ὅτι ἦσαν βιαστικοὶ καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' εἰς μίαν γωνίαν εἶδε παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν ῥάχιν του μικρὸν ὄργανον μουσικὴν, καὶ εἰς τὴν χεῖρά του παράξενόν τι ζῶον, τρέξασα [δὲ πρὸς αὐτό, τὸ ἠρώτησε « Ποῦ εἶναι ὁ Πύργος μὲ τὴν χρυσὴν σφαῖραν εἰς τὴν κορυφήν; » (ἀκολουθεῖ).